

ГЕОРГИ РУСАФОВ
СЪВЕТНИЦИТЕ НА ЛЕН ТЯЙ
И МАЛКИЯТ ЛИ

chitanka.info

С много неща се славел императорът Лен Тяй.

Съкровищниците му пращели от злато, диаманти, бисери, сапфири. Той притежавал приказни дворци, броя на които сам не знаел. В прохладните му изби лежали бутилки с вина, по-стари от най-стария орел на Хималаите. На едно угощение императорът могъл да изяде самичък девет пълнени пуяка, три угоени телета, една фурна бели симиди и да изпие тринадесет котли различни вина. А когато легнел да спи, можел да спи, без дори да помръдне носа си цели десет денонощия...

И с какво ли, с какво ли още не било прославно името на императора Лен Тяй! Но цялата тази слава бледнеела пред славата, която му носели неговите дебели съветници.

Да, да, точно така — де-бе-ли!

Недей се учудва на това, мое момче, защото открай време в царските дворци големите кореми заедно с гъвкавите гръбнаци са били на особена почит. Та и в двореца на Лен Тяй, както във всички дворци, колкото по-дебел бил съветникът или министърът, толкова по-голяма заплата получавал. И колкото по-гъвкав бил гръбнакът му, с толкова повече почести го отрупвали и по-горди се чувствували с него господарите му. Иначе не могло и да бъде, защото от памтивека царете мерят ума на своите слуги с големината на техните кореми и по гъвкавостта на гръбнаците им. А с всички тези забележителности съветниците на Лен Тяй били щедро надарени от природата. Пък и те — криво да седим, право да говорим! — сами най-грижливо се стараели да поддържат достойната си слава. Щом се събудели, още в меките постели почвали да дъвчат, да гълтат и да славят императора. И не прекъсвали тая си верноподаническа дейност през целия ден. Дъвчели и славели господаря си, докато слугите ги разтривали в банята с благовонни води. Дъвчели и славели Лен Тяй в чакалнята му, докато чакали да ги приеме. Дъвчели, гълтали и заедно с него през време на приема, като не преставали да го хвалят в очите. С една дума, тези усърдни императорски слуги дъвчели, гълтали и славели императора без отдих от едно пробуждане до ново заспиване. Така славата им на мъдри хора заслужено растяла заедно с техните кореми и подвижността на гръбнаците им.

Но веднъж през столицата на Лен Тяй минали чуждестранни пътешественици. Те подарили на императора един слон. Дотогава в

голямата империя никога не бил виждал такова грамадно животно и ето че славата на императорските съветници изневиделица била затъмнена от новото чудо на императора.

За това много допринесъл и самият Лен Тяй.

Един ден — след като съзерцавал със съветниците си цяло денонощие слона в дворцовия парк — той изведнъж плеснал с ръце. Тозчас пред него застанал началникът на дворцовата прислуга. Тогава императорът поел дъх, размърдал устните си и заповядал:

— Веднага ми доведи моя златар!

Златарят дошъл начаса заедно с началника на дворцовата прислуга.

— Заповядвам ви да направите златна клетка за моя слон... Клетката да се постави на такова място в града, дето всеки ще може да види новото ми чудо... Марш! — изрекъл на един дъх Лен Тяй.

Подир три дни заповедта на императора била изпълнена по всички правила на дворцовия церемониал — с тъпани и зурли, с речи и венцехваления златната клетка със слона била поставена на най-личното място, на най-многолюдния площад. И още същия ден славата на слона засенчила като с тъмен облак славата на дебелиите съветници.

Щом чули за слона, хората започнали да се тълпят на тумби, на тумби пред златната клетка. Прекарвали там с часове в захлас, сетне се пръскали на различни страни и разнасяли по цялата страна чудни приказки за новата слава на императора Лен Тяй — грамадния слон. Така скоро към столицата потекли цели реки от хора, които също искали да видят красивото животно в златната клетка.

Лен Тяй — седнал под копринената си шатра до клетката, заобиколен от дебелиите си съветници — слушал възторзите на своите поданици, които се чудели на слона, и сърцето му се топяло от щастие. Но съвсем други чувства вълнували сърцата на неговите съветници... Като виждали, че нито един човек вече не спира очите си на техните кореми, сърцата им се свивали от завист и те се задушавали от омраза към слона.

Това продължило дълго, докато най-последно на съветниците се паднал случай, който им помогнал отново да блеснат.

В този ден пред златната клетка спряло едно момченце с баща си. Погледали и те слона, порадвали му се.

Изведнъж детето попитало баща си:

— Татко, колко ли тежи този слон?

— Това сигурно само нашият прославен господар и неговите мъдри съветници знаят... — отвърнал бащата.

Лен Тяй чул разговора. Чул го и — о, чудо! — главата му започнала да мисли. „Наистина, колко ли тежи слонът?“ Но тъй като Лен Тяй плащал на други глави да мислят вместо неговата, това чудо продължило само един миг. Веднага той се обърнал към трима от най-дебелите си съветници, като им заповядал да измислят начин как да бъде измерен слонът.

— Ако след три дни не ми донесете отговор, ще ви накажа така, както само Лен Тяй знае... Марш!

Съветниците изтрили потните си чела и тръгнали с наведени глави към покоите си.

— Ох, с непосилна задача ни натовари нашият господар, небето със злато да напълни съкровищниците му! — изхъркал по пътя най-слабият от най-дебелите императорски съветници, който тежал само сто и петдесет килограма. — Какво да правим сега? Ах, този проклет слон!...

— Ще мислим! — отсякъл смело вторият от най-дебелите съветници, който приближавал по тегло двестата килограма. — Не се тревожи: ще се затворим в покоите си, ще си похапнем хубавичко и ще видиш, че мислите сами ще потекат от стомасите към главите ни...

— Да-а-а... от стомасите към главите ни! — отвърнал като ехо след него най-дебелият от дебелите императорски съветници, който получавал най-високата заплата, тъй като тежал ни повече, ни по-малко от двеста и петдесет килограма, точно колкото своя господар. — Дано само небето ни помогне да измислим нещо хубавичко и за слона, че вече очите ми не могат да го гледат без болка!...

Речено, сторено.

Дебелите съветници се затворили и започнали да мислят...

Първия ден слугите им поднесли и мъчениците на мисълта излапали три пълнени пуяка с ориз и сухо грозде, три тави с баклава, три тепсии с кадаиф и изпили три котли вино.

На втория ден те се потрудили още по-усърдно и успели да изядат три печени овни, три тави пържени кокошки, пълнени с бадеми и смокини, три тепсии ластовичи гнезда, три казанчета ориз със сироп и изпили три буренца вино от северните лозя на императора.

А на третия ден, вдъхновени от най-горещи верноподанически чувства, те напрегнаха последните си сили и унищожили три угоени ялови крави, извъртени на шиш, три тави заложени бъбречета от тримесечни агнета, три тепсии захаросани лешникови ядки и изпили три бурета вино от най-хубавите южни лозя на Лен Тяй.

Така в тежка размисъл изтекъл даденият им срок от императора...

Дошло утрото на четвъртия ден.

Лен Тяй посрещнал съветниците си в градината пред двореца. Там по негова заповед бил събран много народ, за да чуят всички мъдростта на помощниците му, та после да я разнесат по целия свят. Не забравили да докарат и слона, като го изкарали от златната клетка.

Пръв пред императора се изправил най-слабият от тримата негови най-дебели съветници. Той хлъцнал веднъж, ударил глава в краката на императора, хлъцнал още веднъж, изправил се, разгърнал дълъг свитък от копринена хартия, изгледал победоносно събрания народ и започнал да чете:

— О, чедо на слънцето и брат на луната!... Веднага след като чува божествената ти заповед, твоите верни слуги се заключиха в покоите си и започнаха да мислят. Тежка беше задачата ти, господарю, но затова нали небето те е надарило с най-мъдрите между мъдрите съветници на света — чрез техните глави да проникваш във всяка тайна!... И ние, след като прекарахме в тежка размисъл целия първи ден, открихме, че слонът е наистина много тежко животно. Да, от слона по-тежко животно няма!

Уморен от дългата реч, първият съветник изтрил потта от челото си, ударил отново глава в краката на Лен Тяй, хлъцнал за последен път и се оттеглил.

След него пред императора застанал вторият съветник от най-дебелите му съветници. Той целунал червените пантофи на своя повелител, извадил копринен свитък, нашарен със сребърни йероглифи, и зачел:

— О, сине на Жълтата река, чуй какво направиха твоите верни слуги на другия ден!... Голяма беше, господарю, умората ни от първия ден, през който със собствените си глави открихме, че слонът е най-тежкото животно на света, и всеки на наше място би спал без пробуждане най-малко три дни и три нощи... Но ние не направихме

това. Не! Вместо почивка ние напрегнахме още по-силно мозъците си и не престанахме да ги измъчваме във вярна служба на тебе, славни господарю, докато най-после небето се смили над нас и напълни главите ни с мъдростта, че в нашата страна няма теглилка, с която може да се измери наведнъж тежината на слона... Да, в нашата страна няма теглилка, която може да измери наведнъж целия слон!

С оросено от пот чело, отмалял от умора, вторият съветник изгледал унищожително слона, който се разхождал безгрижно пред копринената шатра на Лен Тяй, и също се оттеглил.

Мястото му веднага заел най-дебелият от най-дебелите съветници на императора. След като изсумтял три пъти, с което искал да каже, че е готов да говори, той разгърнал трети копринен свитък, нашарен със златни йероглифи, и се провикнал:

— О, божествени владетелю на земята, звездите и луната!... На твоя верен роб, надарен от небето с най-голямата мъдрост, се падна честта да даде крайния отговор на задачата, която ти, господарю, благоволи да ни заповядаш да разрешим... Чуй, любимо чедо на слънцето! На третия ден, когато вече от умора челюстите ни стриваха с мъка дори нежните захаросани лешникови ядки, умовете ни успяха най-после да открият, че слонът може да се измери, като се насече на сто и едно парчета... Измерят ли се те, ето теглото на целия слон. Да, на целия слон!...

— Но нали тогава няма да имам вече цял слон? — изплакал Лен Тяй, слисан от мъдростта на своите съветници.

— Затова пък ще узнаеш неговото тегло и ще запазиш славата на своите съветници...

Лен Тяй кимнал съкрушено глава.

Така съдбата на слона била решена.

Но в тоя миг из близкия храст, дето спокойно размахвал хобота си обреченият слон, писнало едно тънко детско гласче:

— Не, господарю, не погубвайте хубавото животно! Има и друг начин да се измери слонът...

И след малко пред Лен Тяй застанал малкият Ли, синът на императорския градинар. Дебелите съветници изгледали тънките боси крачка на градинарчето, неговото крехко като вейка телце, надули дебелите си гуши, погладили с достойнство коремите си и викнали обидено:

— Накажи дързостта на тази бамбукова пръчка, господарю! Сто тояги са малко за мършавите пети на този хлапак, който дръзна да се усъмни в мъдростта на най-мъдрите в света!...

— Говори, хлапак! — изръмжал Лен Тяй срещу градинарчето. — Но знай, че само ако се подиграваш с моите съветници, ще заповядам да направят петите ти на дантела!

Ли не се стреснал от лютата закана на императора. Примижал с очи към слънцето, усмихнал се дружески на слона, който в този миг се обливал с вода от близкия басейн, и казал:

— Ако искаш слонът да остане жив, а и волята ти да бъде изпълнена, заповядай да натоварят животното в една лодка и след това да спуснат същата лодка в реката. Щом извадят слона отново на брега, нека напълнят лодката с камъни, докато тя потъне до чертата, дето е била във водата, когато слонът е бил в нея... Измерят ли сетне камъните, ето ти теглото на слона, господарю!

Лен Тяй хлъцнал от изненада пред ума на малкото градинарче. И се обърнал яростно към дебелиите си съветници:

— Е, какво ще кажете за това, дебели глупаци? Чии пети заслужават сега бамбуковите пръчки?!...

Тримата съветници изплакали, хвърлили се в краката на императора и жално-жално загрухтели:

— Милост, господарю!

— Пощади ме, о, сине на небето!

— Прости, повелителю, твоя недостоен роб!

В това време станало нещо, което спасило Лен Тяй от мъчителното задължение да мисли с какво да награди глупавите си помощници...

Слонът, който се къпел безгрижно край близкия басейн, изведнъж се приближил до копринената шатра на императора, протегнал хобота си и хванал пъргаво най-дебелия от дебелиите съветници на Лен Тяй, Сетне отишъл до басейна, издигнал мъченика на мъдростта високо и леко го хвърлил във водата. След това се върнал пак при шатрата, дето — изгубили ума и дума — стояли като заковани другите двама съветници, грабнал ги и скоро един по един те също цамбурнали при своя другар.

Но не се отървал от студената баня и императорът.

Едва неговите съветници успели да се докопат до брега и побягнали като мокри плъхове към вътрешността на парка, водата на басейна отново се развълнувала — този път от охраненото тяло на самия Лен Тяй.

Същия миг целият парк екнал от весел, буен смях.

Смеел се народът, който Лен Тяй бил събрал, за да го удиви с мъдростта на съветниците си...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.